

РЕШЕНИЕ

№ 22709

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4434** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. К. - главен юрисконсулт при ТД на НАП С., срещу Решение № 1003 от 17.03.2025 г. постановено по НАХД № 18241/2024 г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 129 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 790187-F774052/30.09.2024 г., издадено от С. К. Д., в качеството на началник на Отдел „Оперативни дейности” - С. в Централно управление на НАП, с което на „МГ-0609” ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложена „имуществена санкция” в размер на 1000 лв., на основание чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), за нарушение на чл. 33. ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г.).

В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение. Счита, че необсъждането на възраженията наведени срещу акта не представлява нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, които пряко засягат правото на защита на наказаното лице. Иска се от касационния съд да отмени съдебния акт и да постанови решение, с което да потвърди издаденото наказателно

постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В открито съдебно заседание касаторът - началник на Отдел „Оперативни дейности” - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в Централно управление на НАП, се представлява от юрк. К.. Иска от съда да отмени решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Ответникът - „МГ-0609” ЕООД, редовно призован, представлява се от адв. О., с пълномощно по делото. Намира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Претендира разноски по делото.

Представителят на Софийска градска дава заключение за основателност на касационната жалба. Постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно.

Административен съд София - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 22.05.2024 г., в 14:12 часа е извършена проверка от инспектори на ЦУ на НАП [населено място] - свидетелката Е. А. Я. и нейни колеги, изпълняващи длъжността „инспектор по приходите” в ЦУ на НАП С., в търговски обект по смисъла на параграф 1, т. 41 от ДР на ЗДДС - денонощен магазин „А.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „МГ-0609” ЕООД, с ЕИК[ЕИК].

Преди легитимирането си контролните органи са направили контролна покупка, за която им бил издаден фискален косов бон по надлежния ред.

След легитимирането си, контролните органи установили, че в обекта се намират няколко фискални устройства, едно от които фискално устройство /ФУ/ модел „ТРЕМОЛ FP-15” с ИН на ФУ ZK152643 и ИН на ФП 50215142. При извършеното фактическо засичане на касовата наличност на това ФУ е установена сума в брой в размер на 223. 05 лева, за която управителят на дружеството - Г. Д. е съставил опис. Съгласно отпечатания и иззет като доказателство дневен финансов отчет (ДФО), към момента на проверката, отразената наличност във ФУ била 25. 12 лева. Установено е от разпечатания ДФО, че ФУ притежава функциите „служебно въведени” и „служебно изведени” суми за регистриране на извършени промени в касовата наличност. По този начин е установена положителна разлика между фактическата и касовата наличност в размер на 197. 93 лева. За осъществените действия на място по време на проверката е изготвен протокол за извършена проверка № 0160208 от 22.05.2024 г.

Административнонаказателното производство е образувано със съставяне на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F774052/19.06.2024 г. Въз основа на така съставения акт, при идентично описание на нарушението като в АУАН и при същата правна квалификация, на 30.06.2024 г. е издадено атакуваното НП, с което на „МГ-0609” ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв., на основание чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС.

За да постанови решението, районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при издаване на обжалваното НП, по-конкретно такова, което е довело до ограничаване на процесуално право на нарушителя. В НП изрично е посочено, че срещу процесния АУАН не е направено възражение, а в действителност такова е било депозирано в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Така постановеното съдебно решение е неправилно.

Съдът е цитирал нормата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, като единствено е посочил, че В Наказателното постановление съществува изразът: срещу АУАН серия АН № F774052 от 19.06.2024 г. не е направено възражение, а такова всъщност е направено. Съгласно чл. 52, ал. 4, изр. 1 от ЗАНН, преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен на провери акта с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО обаче няма нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл. 57, ал. 1, т. 1-10 от ЗАНН като задължителен реквизит. Ето защо, обсъждането на възражението по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН може да е само част от факултативно съдържание на НП, поради което липсата му няма как да се приравни на процесуално нарушение от категорията на съществените.

Погрешното посочване в наказателното постановление на обстоятелството, че в законоустановения срок не са постъпили възражения, не води до извод, че е нарушено правото на защита на санкционираното юридическо лице „МГ-0609“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК]. Възражението е било приобщено към административнонаказателната преписка, то не е останало „скрито“ за АНО. Санкционираното лице е упражнило правото си на обжалване и е могло да иска в хода на съдебното следствие пред СРС проверка на фактите, изложени в подаденото възражение. В този смисъл е формирана практика на АССГ (Решение № 3932 от 15.06.2023 г. по адм. д. № 3003 по описа за 2021 г. на АССГ, XIX – ти касационен състав; Решение № 5761 от 12.10.2022 г. по адм. д. № 6383 по описа за 2022 г. на АССГ, XII – ти касационен състав и други).

След излагането на мотиви в насока на това, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, а именно – на установеното в чл. 52, ал. 4 от ЗАНН задължение, съдът е достигнал до извода, че при това положение не е необходимо обсъждането на материалната законосъобразност на обжалваното НП. Тоест, въпросът за материалната законосъобразност на обжалваното НП е останал нерешен от въззивния съд. Касационната инстанция не може да са произнесе за първи път по материалната законосъобразност на обжалваното НП.

Съгласно чл. 218 от АПК, предмет на проверка от касационната инстанция е правилността на обжалваното решение като краен резултат по изложените в него мотиви. Произнасянето на касационната инстанция по същество, на основание фактическите установявания във въззивното производство, без изложени мотиви в обжалваното решение в тази насока, би лишило страната от една инстанция по същество.

Предвид това настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е неправилно и делото трябва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съгл. чл. 314 НПК, да анализира събраните по делото доказателства и да изведе правни изводи по същество на спора. Възможно е при новото разглеждане на делото съдът да достигне до извод за друго процесуално нарушение, което е от категорията на съществените.

При новото разглеждане на делото, в зависимост от изхода му, въззивният съд трябва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция, съобразно предвиденото в чл. 226, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН,

Административен съд – София град, XV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1003 от 17.03.2025 г. постановено по НАХД № 18241/2024 г., по описа на СРС, НО, 129 с-в.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.